

(1913 – 2014)

İSMAİL FAKAZLI

Tam bir asır önce dünyaya gözlerini açan İsmail Fakazlı 1329 (1913) İnebolu doğumludur. On bir kardeşlidir. Toptan elma ticareti yapmıştır. Şimdi İstanbul'da ikamet etmektedir. Kendisine Risale-i Nur'u tanıtan ağabeyi İbrahim Fakazlı'nın ismi risalelerde "Küçük İbrahim" olarak geçmektedir. Ağabey İbrahim Fakazlı Denizli ve Afyon mahkemelerinde bulunmuş, Hazreti Üstad'la beraber her iki hapisanede de yatmıştır.

İnebolu Kahramanları'ndan "Asırlık" İsmail Fakazlı ağabeyi İstanbul'daki evinde ziyaret ettik. Bizi oğlu Said Fakazlı götürdü. Büyüğümüz, ağabeyimiz İsmail Fakazlı tıpkı ağabeyi İbrahim Fakazlı gibi çok hizmet etmiş. O, Nur'un çilekeş hadimlerinden birisi... Şimdi evinden dışarı çıkamıyor. Konuşma zorluğu var, hafızası da epey zayıflamış. Eğer oğlu Said olmasaydı herhalde isteğimizi alamayacaktık. Faal ve cevval bir nur talebesi olan Said Fakazlı, önceden, babasından defalarca dinlediği hatıraları almamızda bize çok yardımcı oldu. Anlatılanları sayfaya döktükten sonra da, bazı ilave ve düzeltmeler yaptı. Ayrıca Son Şahidler kitabından istifade ettim.

İsmail Fakazlı 5 Aralık 2014 Cuma günü 101 yaşında iken İstanbul'da vefat etti.

İsmail Fakazlı Anlatıyor:

Ağabeyim İbrahim Fakazlı ilk olarak Beşinci Şuâ'yı verdi bana. Beşinci Şuâ'yı sabaha kadar tam üç kere okudum. Ağabeyimi bir ata gibi sayar, sever, bir şey dediği zaman hiç itirazım olmazdı.

İNEBOLU-İSPARTA ARASINDA NUR POSTACILIĞI YAPIYORDUM

Üstad'a ilk ziyaretimi Taşköprülü Sadık Bey ile beraber Emirdağ'da yaptım. Elma ticareti yaptığım için İstanbul'a, Ankara'ya, İzmir'e sık gidip geliyordum. Bu sebeple Üstad Hazretlerine çok sayıda ziyaretim olmuştur.

İnebolulu Nazif Çelebi Ağabey "İsmail kardeş Üstad'a bir uğra da şu meseleyi soruver" derdi bazen. Nafiz abi bizi hiç durdurmazdı. Elma sandıklarının içine risaleleri koyuyor, kitapların etrafına da elmaları diziyorduk. O şekilde gizleyerek Üstad'ın tashihiine götürüyordum bu risaleleri. Nazif Çelebi'nin teksir ettiği risaleleri, hanımın, kızımın ve ağabeyim İbrahim Fakazlı'nın kızlarının yazdığı kitapları böyle götürüyordum Üstad'a. Bir dahaki gidişimde onları alıyor, yenilerini bırakıyordum. İnebolu-Isparta arasında bir nevi nur postacılığı vazifesi yapıyorduk. Kızlarımız, Nazif Çelebi Ağabeyin teksir ettiği risalelerin tasnifini de yapıyorlardı. Üstad, "Senin yolun uzak" deyip bir lira yol parası verirdi bana. Üstad ziyarete gelenlerin adını, anne ve babasının adını sorardı hep.

PLEVNE KAHRAMANLARINDAN SADIK BEY'İN TORUNU ÜSTAD'IN EVİNİN ÖNÜNDE KIPIRDAYAMIYORDU

Ankara'daydım. O günlerde Taşköprülü Sadık Bey (Demirelli) de Ankara'ya gelmişti. Kendisiyle otelde buluştuk. Sadık Bey bana, 'İsmail Efendi, ben yarın Emirdağ'a Hazret-i Üstad'ı ziyarete gideceğim' dedi. Kendisine "Ben de seninle gelmek istiyorum" dedim. Böylece Emirdağ'a doğru yola çıktık.

Ertesi gün Eskişehir'e ulaştık, bir gece Yıldız Otel'i'nde kaldık. Daha ertesi gün, gecenin geç saatlerinde Emirdağ'a ulaştık. Açık olan bir kahvehaneden çok gürültüler geliyordu. Biz bu gürültüleri duymamak için camiye doğru yürümeye başladık. Bir evin önünden geçerken yukarılardan bir inilti geliyordu. Bu esnada elinde sopa olan bir bekçi efendi bize, "Burada durmayın, Şeyh Efendi zikrediyor" dedi. Meğer bu ses Hazreti Üstad'dan geliyormuş. Bu ses üzerine Sadık Bey daha fazla yürüyemedi. Sadık Bey, Plevne kahramanı Gazi Osman Paşanın harp ve esaret arkadaşı Sadık Paşanın torunu, Binbaşı Mehmet Ali Bey'in oğludur. İşte bu Sadık Bey, asrın sultanının saadetli menzilin önünden bir yere kıpırdıyamıyordu. Ben Emirdağ'ı ilk defa görüyordum. Nerede

bulduğumuzu sopalı bekçinin konuşmasından sonra anlamıştım. Sabahın erken saatlerinde Üstad'ın kaldığı hanenin kapısını tıkırdattık. Kapıyı açan Zübeyir Gündüzalp'ti.

SADIK BEY ÜSTAD'IN AYAKLARINA KAPANMIŞ AĞLIYORDU

İçeriye girdiğimizde mübarek Üstad, Sadık Bey'i ayakta bekliyordu. Sadık Bey ani ve çevik bir hareketle Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin ayaklarına kapandı. O esnada Hazret-i Üstad'ın da yaptığı çevikliğini, cevvaliyetini tarif etmem mümkün değildir. Üstad'ın ayaklarına kapanan Sadık Bey hüngür hüngür ağlıyordu. Ilgaz Dağlarının namlı yiğidi Sadık Bey, Ulu Sultanın huzurlarında âdetâ masum bir çocuk olmuştu.

Çok ulvî ve hüznü bir hava, Üstad'ımızın mütevazı odacığını kaplamıştı. Gözyaşlarımızı tutamıyorduk. Nurlu Üstad Doksan Üç Harbinin Plevne gazisinin torununun omuzlarından tutmuş; 'Kalk kardaşım Sadık Bey, kalk Kardaşım' diye kaldırmaya çalışıyordu. Bu çizmeli paşazadeyi ayaklarından bir türlü kaldıramıyorduk.

Üstad "Sadık Bey, evladım, kalk ayağa bana hakkını helâl et. Sen bana Denizli hapsinde dokuz ay çorba pişirdin, bana hakkını helâl et" diyordu. Ayağa kalkan Sadık Bey'le Üstad Hazretleri bir kucaklaştılar, bir kucaklaştılar ki, aman yâ Rabbi, ne muhabbet, ne samimiyet! Tarif edilmez.

Sonra Üstad Hazretleri beni de kucakladı. Ben de ellerine kapandım, hürmet içinde öptüm, öptüm. Heyecandan bütün vücudum ter içinde kalmıştı.

Üstad bir şiltenin üzerine bizleri oturttu, bana dönerek, 'Bu kardaşım hapishanede dokuz ay benim çorbamı pişirdi. Bana çok hakkı geçti" dedi.

CÜBBEYİ TUTAN ÜSTAD, SADIK BEYE GİYMESİNİ SÖYLEYDİ

Üstad Bediüzzaman Hazretleri bizlere Mevlâna Halid-i Bağdadî'nin cübbesini giydirmek istiyordu bize. Cübbeyi tutan Üstad, Sadık Bey'e giymesini söyledi. Ama Sadık Bey, Üstad Hazretlerine karşı sonsuz hürmet duyguları içindeydi. Cübbeyi Üstad'ın tutmasını istemiyordu. Üstad, 'Kardaşım Sadık Bey giy!' diyordu. Ama Sadık Bey Üstad'a olan hürmet duygularının ateşi içinde âdetâ yanıyordu. Sonra Zübeyir ağabey, 'Cübbeyi ben tutayım' diyerek Nurlu Üstad'ın elinden cübbeyi aldı ve tuttu. Cübbeyi önce Sadık Bey, sonra da ben giydim.

Daha sonra Üstad bize tatlı ikram etti. Orada bulunan Zübeyir ile Ceylan ağabeyleri kastederek, "Ben bu tatlıları bu oburlara versem hemen bitiriyorlar" diye latife yaptı.

Sadık Demirelli'nin 1943 Denizli Hapishanesinde iken çekilmiş fotoğrafı